

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap.

Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a

KIADÓHIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, július 7.

1872.

28 szám.

GYÜJTŐKNEK

öt előfizető után

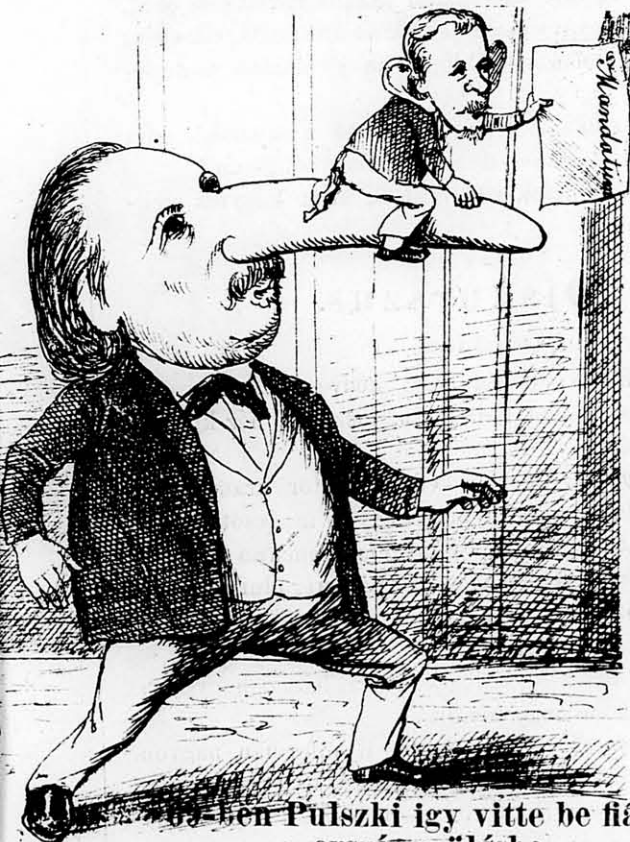
tiszteletpéldány jár.

Egyes példány ára helyben 10 kr.

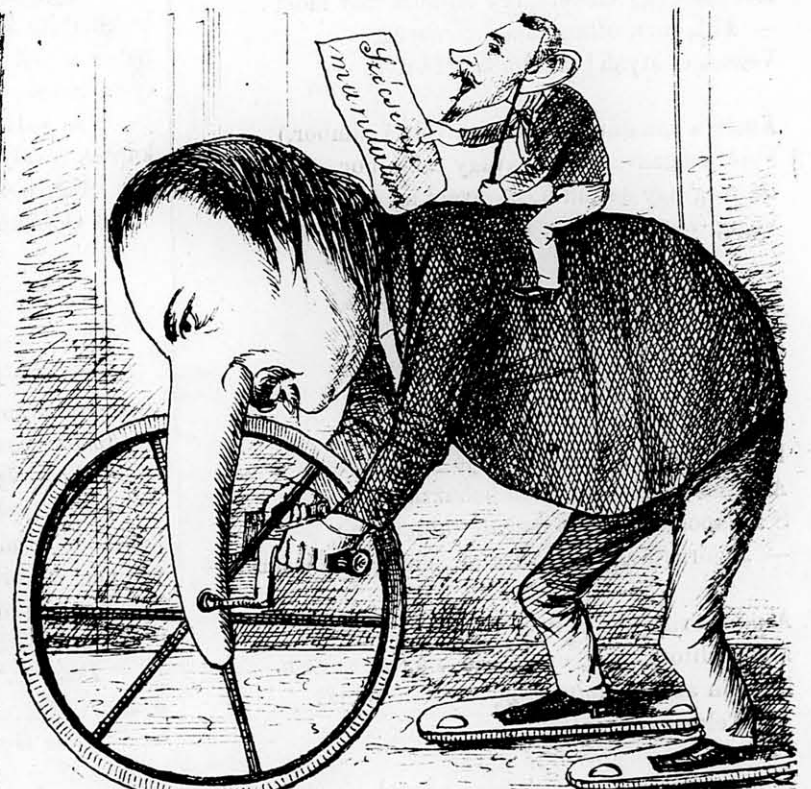
Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. sz.

ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

62-ben Pulszki így vitte be fiát az országgyűlésbe.

72-ben pedig így szándékozik bevinni.

A megijesztett angol.

Plaidjébe burkolva komolyan egyaránt
Járt-kelt egy ángliusz bolygó zsidó gyanánt,
A multkori vihar tegnapelőtt este
Akaratja ellen ide veté Pestre.

No, ha már itt vagyok, a hol sohse voltam,
Kissé körülnézek e furcsa városban,
Gondolá, s elindult, de nem sokat látott,
Mert az est boritá már a fél világot.

De mivel elindult, meg nem áll egykönnyen,
(Pár helyen a járdát dicsérte is szörnyen).
Sok felbukás után egyszer oda ére
A kerepesi-út legbelső végére.

Sok fiákert látott, — hm, mi lehet ottan?
Látja, hogy a színház, beballag nyugodtan;
Jóllehet magyarul sem ért, se hall, se lát,
Mégis végig izzadt egy rekedt operát.

No, csak hogy vége lett; szállására indul,
De utat nem ismer színház kapuin tul,
— Mindegy, neki vágok, csipje meg a féreg,
Holnap viradóra majd csak haza érek. —

Ámde az éj hosszu, s lett az angol álmos,
Hol talál egy embert, egy kalauzt már most?
— Ahá, nini, ottan valaki ténfereg,
Vezess el atyafi! inkább megfizetek. —

Ámde a constábler (mert az volt a jámbor),
Fejét megzavarta sör, avagy talán bor,
De meg úgy se tudta, ily nyelv mi fán terem,
Végig, végig tekint a száraz emberen.

Egyszerre nagy eszme villanik agyába, . . .
S bele kapaszkodik ángliusz karjába,
Ennyi szivességen szegény angol bámul,
Hogy vezeti ötet inaszakadtábul.

De nem soká bámult, mert jó kalauza
A városházához dühösen behuzza,
S a napos tiszt előtt megáll katonásan:
— „Szörnyü zsványt fogtam, jelentem alássan. —

A mint őrhelyem n imént jártam-keltem,
Megszólított ez ni, engem tolvaj nyelven.
Nyilván azt gondolta, hogy a társa volnék,
Adió, elmegyek, azt is elfogom még „

Nosza a napos tiszt hivatalos képpel
(Mert azt kell fölteni szemben ilyen néppel)
Vallatáshoz fogott, de semmire se ment,
Nem értette az őt, s ő nem az idegent.

Ah ez makacs, drabant! elő ide négyen,
Ebatta rablója, ez skandalum, szegény,
Motozzátok ki jól, megvan már? no így ui,
Mars, kivele, le kell a dutyiba vinni!

A szegény ángliusz bármiut szabadkozik.
Csirkefogók közt ült reggeli reportig.
Reggel a tévedés kitünt, s elereszték,
Goddam! . . . el is szaladt, ugy megijesztették.

Az összement trakta.

Pakson a képviselő választás napján roppant vas-
bográcsok és üstökben rotzogott a felséges bivalypörkölt
az öreg Szemiczey kertjében, étvágygerjesztő illatot gozó-
lögven a haspárt orra alá.

Az idő már késő délutánra járt; Szeniczei Ödönke
választóinak korgott a hasa, s folyt nyála a bivaly papri-
kásért s egy pár kortes meg is szállítá az öreg Sze-
niczeit:

„Ennének már valamit nagyságos ur!”

Várjanak kendtek majd ha leszavaztak. Szavazás
vége felé aztán, midőn már látta az öreg Szeniczei, hogy
Ödönke buktí, hazasiet a választási helyről s meg állva a
kert kapujában oda kiált a szakácskodó cselédségnek:

„Héh a krrrrrisztustokat, forgassátok ki azt a hust
azokból a bográcsokból, nem lesz trakta a krrrrtusát a ha-
suknak, megbuktatták a fiamat a krrrrrtussát.”

A jó bivalypaprikást aztán zsákba rakatta az öreg,
és kiküldte a tanyára cselédjeinek és aratóinak, kik egész
héten abból lakomáztak Ödönke megbuktának ünnepé-
lyességére.

A választóknak pedig koppant a szemük, nem
kaptak bivaly paprikást, de még karmanádlit sem.

Ugy kellett nekik a krrrrtusát, mért hagyták meg-
bukni Ödönkét.

Diskurszus.

(Saari tónból.)

Doktor Zsiga: Hozta isten kedves urambátyám!
csaknem orvosi recept kell talán, hisz ugy néz ki mint
egy török basa!?

Civis Gyenes: Igenis, kedves doktor uramöcsém,
egészséges volnék, hanem mégis egy jó tanácsot jöttem
kérni, mert hát tudja, szép fiatal feleségem van és meg-
vallom, én biz szeretnék még egy pár évig élni, hanem
mondja meg öcsém uram! ha az ember sok pálinkát és
bort iszik, rövidíti-e az az életet?

Doktor Zsiga: Az ördögbe, Paltzi báci, hogy kér-
dezhet ilyet, persze hogy rövidíti.

Civis Gyenes: No teringettét, ilyenformán nagyon
bánom, hogy báró Orczinak kortesvezére voltam.

Doktor Zsiga: És aztán mért bánja Paltzi báci?

Civis Gyenes: Hát először azért, mert buktunk, és
másodszor azért, mert nem élek soká.

(Gyöngyösi tónusból.)

Kőmives: Igen is szavazni voltának.

Ács: És azután tehát kire szavazott?

Kőmives: Hadjunk meg békít, tudjuk kend édes sváger, hogy mink kőmives teeli időt nem tudjuk megdolgozni, akkor ezután tüdő megeszünk.

Ács: Hát mit értek en ebből.

Kőmives: Hát az, hogy én Pulszkira megszavaztam, mert nem értettünk jó. Én azt meggondoltunk, hogy hinak neki Pluczkí, ez meg lenne totul tudónak.

Választási szikrák.

Csunyául henczeg a terézvárosi Radocza-kortes egy irgalmatlan stibli mellett, mondván:

„A Deákpárt az igazi magyar párt, ennek a kezében a hatalom és a dicsőség, a mit eddig akartunk kivittük mind, s ezután is kifogjuk vinni“.

Nem állhatta ezt egy józan polgár s oda szól a lármas sörkancsónak:

— Tudjuk, hogy minden jót kivittetek, de be mi-jot hoztatok? semmit, csak az erkölcsi romlottságot.

— Házudol te comunista! hát az a csomó jézus-ita! kutya, a kiket másunnan kilöktek, mi meg be-hoztuk?

A Terézvárosban szavazó irnokok, nincsenek meg-elégedve a fejenkénti 20 ft. pótlékkal, mely tiszteletdíjt azért kaptak, hogy Radoczára szavaztak.

No már ebben igazuk van, mertha egy királyi bíró 100 fto kapott a szavazati jegyeért . . akkor bizony az irnokoknak dukált volna 50 forint, mert hát ók a csizmájuk talpát is koptatták.

— Szervusz földi, mi ujság van nálatok?

— Nagyon rossz, duplán is rossz; jobboldali követünk lett, meg a jég is elverte határunkat.

— Ejnye ne, . . . úgy van az, a baj ritkán jár egyedül.

Hidón az abonyi kerületben. Máriási pártja megszökött bukása elől, Huszár Antal plébános azonnal kiadta a parancsolatot harangozójának, hogy az elhagyott tért — mely közvetlen a kath. templom mellett volt, tömjénnel füstölje meg; — mert ugymond — megszenteltelenítették e szent helyet pártunk közt lévő jogaikat el-gseftelő izrael ivadéki!

Magyarországon a választások bagatell hét millió forintba kerültek eddig.

Hány kormánykortes gazdagodott meg ebből, azt még nem számította ki a pénzügyi igazgatóság főnöke Besze János.

Epegramm.

Lónyaihoz a választások után.

Nem te magad győztél, hanem eszközeid kezeidben, Csapraütött hordókkal korcsá titted a népet; Nem te magad győztél, hanem a pénz, melyet az ország

Népei zsebeiből pazaroltál vesztegetésre. Nem te magad győztél, hanem a hatalom kezeidben, Melylyel a honszeretet lángját elnyomni törekvél.

Önző vagy, hatalomra törő, kinek istene Én-je, Minden szentet, igazt lábbal taposó pulya álbölcs. A haza népeivel történjék bármi, — miattad, Csak te maradhass ott, hova sorsod föl helyezett már.

Most magason állasz, gőgös szemeid le se néznek; Dölyfős vagy lefelé, de csüszó felsőbbnek előtte.

Ámde vigyázz, ha e nép jármod lehajítja nyakáról, Megtörténhetik az, hogy még magasabbra ma-gasztal.

Utóhang

az abonyi jobbpárt szavazóládájának kigyulása alkalmából.

Ej mi isten csodája
Ég a jobbpárt ládája . .
Meggyújtották a papok.
A titkos szavazatot,

Sivó Józsi nem hiszi —
Berczeli pap megteszi,
Hogy meggyújtja a ládát.
Keveselve a pálczát.

Nyolczat ütött az óra —
Most szökik a jobboldal
Biri Bari kergeti . .
A balpárt meg neveti.

A szelei kortesek
Tolják szekereiket,
Hosszura nyult orukkal
A kanyó Viszlayval.

Bögik keserveiket
Hogy a követ Gulner lett —
Nincs potyapénz s hivatal,
Buktak Mariásival.

Apponyi és udvara

vagyis a szent Vincze-egylet Pesten.

Epegrammok.

I. Báró Orczi albumába.

Mert, — szintén, miszerint, Báró, — No — de Orczi
azontul.

Bódog, az az — boldog voltam hat hétnek előtte.
Mert szintén, miszerint, az az isten verte, — de Almás
Százasicim, óh de mit is mondok? — szép ezreseim hol
Késtek az éji homályban? a mint elkésik az utas.
Eörs, gyönyörű kastély, óh mars, no tehát ala zálog.

II. Gyöngyös város protokulumába.

Gyöngyös! — drága hazánk gyönyörű szép gyöngye mit
ettél?

Pulszkyt választád, a kit is csak orra komendál.
Elhagytad Bereczet, — perezced soha sós ne le-
gyen, — sőt

Mátra szakadjon rád, szét zuzván árva lapoczkád,
A patakod mérges. mérges legyen a borod is mind.

Tavaszi ünnepélyes fogadtatása,

midőn ferenczvárosi győzedelme után elment Kalocsára Nagy Ignác mellett korteskedni.

Választások előtt.

Osztrákbank: Hogy állanak a dolgok Magyarországon?

Piczula Menyus: Kutyaliter, ha többséget nem tudunk csinálni, elmehetünk Komádiba zabot hegyezni.

Osztrákbank: Hát hogy lehetne megcsinálni azt a többséget?

Piczula Menyus: Pénzzel, de nincs krisztus.

Osztrákbank: Hisz ha csak pénz kell... tessék a kaszszánkkal rendelkezni.

Választások után.

Piczula M.: No, nem megcsináltam a többséget?

Osztrákbank: Meg ám, hanem aztán könnyökig is vájkált az ur a zsebünkben.

Piczula Menyus: Szja! nem kell a disznót a tők közé bocsátani.

Előleges értesítés.

A képviselő választások mihelyt befejeztetnek, azonnal megkezdődik az adó executio.

Kerge Pali pénzügyminiszter.

Egy kis diák historia.

Volt nekem egy diák barátom N. Kőrösön. Termete mint Alcibiadesnak deli és igéző volt, úgy hogy ha végig ment az utcán, minden leány és minden asszony rászögezte égő tekintetét.

Az én Alcibiades barátom jól tudta ezt. Érezte hogy a miatt a külső miatt, a mit ő nagy kegyesen a sors különös gondviselő hatalmából kapott, nem csupán kiváló alakká, hanem egyszersmind keresett egyéniséggé is tették őt a szép nem igényei előtt.

Érezte igen is ezt, s — miután ő is, mint akármelyik cserép, törekeny lévén e földön — gyakran meghajolt a női sohajok, és a női igények előtt.

Mind ezt a szerencsét azonban irigy szemmel nézték a társadalom közönségesebb lovagjai.

Az én Alcibiades barátom azonban nem az a bárgyu gavallér volt, a ki akár az emberi irigység, akár az emberi kárvágy előtt meghajolt volna.

Nem! őt semmi ilyen rémségek cselekvő pályáján vissza nem riasztották soha.

Imádottja ez időben valami Sárka nevű leányzó vala.

A leány szinte leküzdhetlen vágyat érzett magában az ifju bírása iránt, hanem a gondos édes anya, annál inkább elkövetett mindent, hogy a két egymásért égő szívet távol tartsa — az érintkezéstől.

Az a korlát azonban soha sem áthághatatlan a valamire való szerelmes diákok akarata előtt, a mit az ilyen kegyes, istentelő anyák raknak törekvéseik elé.

Ha nappal nem, estve történik az, hogy mint a prücsök átszöknek rajta.

Itt is az az esett állott be.

Be volt ugyan mindig zárva a kapu, s ott volt az elválasztó nagy magas deszkakerítés, mint a chinai fal, hanem mi volt azt úgy hajnal felé átugorni, egy könnyű termetű diák legénynek!?

Ezt azonban észre vették azok a kuruc parlagi legények, a kik Sárka keze és szívéért szinte sohajtoztanak.

A bosszu fort fel bennök, mikor ez a leány, a pulusnak, ő előttük szívet és tárt kaput nyitott.

Tehát ennyi előnyt, és ennyi vivmányt, nekik mint inkább kompetens vállalkozók- és jóakaróknak közömbös indulattal elnézni nem lehetett.

Megcsinálták tehát legott a hadi tervet, az én Alcibiades barátom ellen.

Tudták hogy Alcibiades szerelmes barátom mindig az éj homályát szokta választani arra nézve, hogy ennek fedezése mellett a kerítést átugorva, Sárkájának szívéhez nyomhassa szívének hullámzatát.

Tehát a kerítés volt az a köszirt, a melyen ez a szerelem alapult, — s a melyen szinte ezt le lehetne rombolni.

S így történt az, hogy azok a parlagi legények az irigység indulatától vezetettve, — azt a kerítést azon a

vonalon, a hol Alcibiades barátunk be szokott ugrálni, — szépen befunirozták, valami fekete, kátrányféle festékekkel, hogy így a különben feszes és gavallér diák, olyan tarka legyen, mint egy chinézer, — s illatos miként egy görény.

E gonosz számítás aztán csakugyan sikerült is.

A jámbor diák ember, szokása szerint az éj csöndet és homályát használni akarván, — neki keseredett misziójának, — s egy, kettő, három, — fölugrott a deszka kerítésre, hogy azontul, megláthassa és élvezhesse az ígéret földét, és a tejjel, mézzel folyó Kanaánt.

Hanem midőn fennült a kerítésen, az a furcsa matériále a mely termete alatt elterült, nagyon bűzősen érinté organumait.

Körülnezi magát, hát látja, hogy be van pingálva, az a szép fehér merinó nadrág, az a szép pikét mellény, s tenyere is olyan, mint a kindrusz.

Kezdett nem ismerni magát.

A mellett a rátapadt festék olyan aromát terjesztett körülötte, hogy kezdett magának is irtóztató és kiállhatatlannak lenni ez az egész szerelmi bucsujárás.

Sárka ha így látná kísértet és gonosz léleknek hinné, s így nem volt más választás a végletek közül, mint visszahuzódni szép csendesesen, a nélkül, hogy most az egyszer az ígéret földét megpillanthatta volna.

Adomák.

Volt P.-ben hajdan egy fűszerkereskedő, ki igen ügyesen végezett egyes bűvészi fogásokat, s ezen tudományával többnyire a kofákat szerette boszantani.

Bemegy hozzá jókor reggel egy vén almáskofa gyomorerősítőre, előkap a boltos egy setét színű üveget, három kis poharat, mindegyikbe ugyanazon üvegből más-más finom fajta italt töltvén, kérdi a kofát, hogy melyikből akar inni?

A kofa megitta mind a hármat, de az üveg szörnyen megtetszett neki, s kérte a kereskedőt, hogy akármit kóstáljon is, csak adja el, ő megfizeti az árát.

Ej néni, maga régi kundsaftom már, vigye isten hírével az üveget, magának ajándékozom.

Viszi a kofa örömmel, az utczára érve azonban nem állhatta meg, hogy szájára ne illeszse s ne huzzon egyet belőle . . . de mi ez? úgy csapja földhöz, hogy ezer darabra is törött; a gügyi már akkorra petrolummá változott.

— Kinek a fia vagy kis öcsém? —

„Éds anyámé.“

— Hát édes apádat hogy hívják? —

„Éds apámat? nem tom én.“

— Hogy ne tudnád füles! —

„Nem tom én, csak azt tom, hogy éds anyám a barátoknál szakácsné.“

Régi mese új kiadásban,

Ismeretes azon régi mese, hogy a farkas és bárány egy patakra mentek inni, a farkas fellebb, a bárány jóval alább. A farkas vérre szomjazott s minden áron okot keresett, hogy a bárányba bele kössön. Rá kiált tehát a bárányra:

— Minek zavarod fel a vizet? nem is ihatom, oly sáros és ronda.

— Hogy zavarhatnám én fel, hisz te felőled folyik a víz, s én iszom a zavarosat.

— Igaz, most jut eszembe, ezelőtt egy évvel ugyan e pataknál csunyául összeszidta apám, anyám teremtését, most lakolsz érte.

— Hogy szidhattam volna, hisz még csak féléves vagyok, akkor még a világon se voltam.

— No ha nem te, akkor bizonyosan az anyád volt az.

S neki ment a báránynak és szétlépte.

Jobboldali mameluk hősök! nem voltatok-e ti farkasok a választások folyamánál? nem ily argumentumokkal támadtátok-e meg a baloldali bárányokat s ölettétek az ártatlan választókat, csak hogy titek legyen a dicsőség, a hatalom és — mi elöttetek mindenek felett a legfőbb — a többség.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Mutatvány Puskás bucsuztatóiból.

Tegnapelőtt este, így jut még eszembe,
Sétálni indulék pálczával kezembe.
Temetőnél mentem, láttam hogy sirt ásnak,
Kérdezém hogy kinek? mondják: Nagy Andrásnak.
Ezen eset engem rögtön dühbe hozott,
És egész utamon mindig kunérozott.
Akkor rújt rá épen a halál mord szele,
Mikor a pitarban friss tormát reszele.
Kedves bátyja János, ki lakozol Tökön,
A ki nála voltál a mult csütörtökön,
Kedves huga Julis, ki laksz Apostagon,
Áldjon meg titeket az Úr nagy vastagon.
Mint repedt fazékból a pöfögő kása,
Hulljon fejetekre az egek áldása.
Éltetek fonalát az Ur messze nyujtsa,
Sokféle malasztját fejetekhez sujtsa.
Fáj, hogy elragadta ezen dühös orkán

Mihály öcscsének is, ki lakik Áporkán.
Kedves felesége Lipitnyai Sára,
Nem mégy vele többé kabai vásárra
Ember, ne bizakodj tehát nagy eszedbe,
Mindent itt hagysz ugyis, szorítsd bár kezedbe.
Legeljen réteden bár több ezer gulya,
Mégis csak olyan vagy, mint a fagurgulya,
Melyet ha a falhoz vág akármely gyerek:
Száz darabba török, én fogadni merek.
Legyen bárkinek is kincse, lova, ökre:
Testével együtt mind itt hagyja örökre.
Itt állanak búsan számos rokonai,
Megannyi nemzetes, vitézlő, néhai,
Kikisérté őt e tisztos falamia,
Kinek ezüst gombja csupa szalamia.
Szerette őt minden, különösen Májláth,
Adott is az néki sok tehenet, kajlát.

Bolond historia,

melyre ráfogják hogy igaz.

A königräczi csata után, látván a czopfos osztrák generálisok, hogy a burkus katonák mily könnyen mozognak és végzik tisztességes operációikat, míg a magyar bakák mire kibontakoznak a sok pakk közül, igen sok időt eltöltenek; ezen hátrányt a bécsi komissió annak tulajdonítja, hogy a bakák magyar nadrágot hordanak, hogy tehát ezen kalamitáson segítve legyen, abban állapotott meg bölcs tanácskozás után a Comissio, hogy hát hátul gombolós nadrággal verik meg az ellenséget.

Csináltattak is azonnal egy hátul gomboló magyar nadrágot és egy pantalonot s a bécsi garnizonból berendelték egy deutschmaisztert, meg egy magyar bakát, rájuk adták az új fajta mondurt, megvárakoztatták őket jól s a bölcs Comissio feszült várakozással leste a dolog kimenetelét.

Egyszer aztán a deutschmaister jelenti, hogy baja van, ki akar menni, ezt várta csak a bizottmány, egy intéstre ott termett egy legény a szükséges edénnyel, a ki mondhatatlan kigombolása egy perc müve volt, s rányomták a leibstulra a deutschmaistert; a comissio tagjai előkapkodják óráikat, számlálják: egy, kettő . . hoch hoch! két percz alatt vége . . ezen találmányért bizonyosan vas korona rendet kapunk.

Most a bakára várt még a bizottmány csak, hanem egyszer csak szedik ám elő a zsebkendőt, tüszszögve kiabál a bizottmány: „Pfuj da stinkt!“

Persze hogy stinkt, mert hát belől a vászon bugyogó nem volt hátul gombolós.

Képzelmehi micsoda rendet kaptak a bizottmányi tagok.

Lónyai ujminiszteriuma.

Lónyay uj miniszteriuma következőleg fogna alakulni :

Belügyér: b. Majthényi László.

Pénzügyér: Érkövy Adolf.

Közlekedési: Pulszky Ferencz.

Igazságügyér: Fabinyi Theophil.

Kereskedelmi: Wahrmann Mór.

Vállás és közoktatás: Horváth Mihály.

Honvédelem: Hollán Ernő.

Erre névsorra csak azt kérdi Ludas Matyi Lónyaitól :

„Kend az az Alvinczi“!?

Legujabb ujdonságok.

Hyeronimi osztálytanácsos ur tegnap utazott le 1000 darab sárga csikóval Mármarosba, hol csikói bizonyosan kaposok lesznek.

A gonosz nyelvek azonban azt pletykálják, hogy ezen ezer darab sárgacsikó még nem lesz képes Hyeronimi osztálytanácsos urat Mármarosból bevontatni az . . . ország házba.

A kalocsai deák-pártnak bőjtje van, Nagy Ignác elbukta óta a hushagyó hét folyvást tart náluk.

Apponyi Albert Rómába készül, hogy szent-endrei korteseit a szentek közé kanonizáltassa.

Az X-iválasztókerületben egész indignációval jelenté ki a Deák-párt elnöke, hogy pártjuk között egy gaz ember sem találtatott.

No van Szent-Endrén annyi, hogy nem csak az x-i kerületet, hanem egész Magyarországot elláthatná e fajta maggal.

Előfizetési felhívás.

A nyomdai költség és papir-árnak több mint 40 százalékkal felszökkenése folytán, kénytelenítettve vagyok a „Népszava“ előfizetési árát az eddigi 4 forintról 6 forintra emelni.

A „**Nép szava**“ minden más politikai hetilapok között a legrégebb. Valódi **48**-as ellenzéki néplap. Szilárd, elkövetkezetes volt eddig, a leendő után is. Bővebb ajánlgatásra nem szorult. Kinek megérte a 4 frtot, megéri annak a 6 forintot is.

Folyó évi július hótól kezdve tehát:

A „Nép szava“ előfizetési ára:

egy évre	6 frt.
félévre	3 frt.
negyedévre	1 frt 50 kr.

Ennek következtében kérem azon igen tisztelt magán egyéneket, és olvasó testületeket, kik jelen árfelemelés tudomása előtt a f. évi július—septemberi negyedre vagy július—decemberi félévre a régi taksa szerint tették megrendeléseiket, sziveskedjenek az előfizetést utánpótolni a jelzett összeg erejéig, különben csak a beküldött összeg lejártáig fogják venni lapjaimat.

Az előfizetés legcélszerűbben eszközölhető **postai utalványon**, melynek bérmentesítése 10 frt összegig csak **öt** krajcárba kerül.

Tapasztalván, hogy igen sokan, kik a „Népszava“nak és a „Ludas Matyi“-nak is előfizetői, megrendeléseiket két külön utalványon teszik, figyelmeztetem a nagyérdemű közönséget, miszerint **mindkét lapra egy utalványon** tehetik a megrendelést, miután egy kiadóhivatala van e két lapnak, s ez által is öt krajcár felesleges kiadást gazdálkodnak meg.

Külön előfizetési ivatek ezuttal nem küldök szét. A tisztelt gyűjtők e nélkül is eszközölhetik a gyűjtést két oly régismert lapra, mint a „**Népszava**“ vagy „**Ludas Matyi**“.

Gyűjtőknek **öt** előfizető után tiszteletpéldánnyal szolgálók.

Az előfizetési pénzek (postai utalványokon vagy levelekben) küldendők a kiadóhivatalba.

Pest, Városháztér 6. szám alá.

Mészáros Károly,

szerkesztő és kiadó laptulajdonos.

Minden létező **állampapírok, elsőbbségi kötvények, sorsjegyek, vasut-, bank- és ipár részvényeknek** vétel, eladása, valamint elcserelése. Szelvények beváltása.

A es. kir. börtényi bizományok készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett teljesíttetnek.

Mindennemű sorsjegyek havonkénti részletfizetés mellett — 5 fittól felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes
20-ad részvényjegyek
minden további utánfizetés nélkül.

1839. es. k. osztr. államsorsjegyre	10 ft.
1860. es. k. osztr. államsorsjegyre	8 ft.
1860. es. k. osztr. államsorsjegyre	8 ft.
1874-ki magyar jut. sorsjegyre	7 ft.
1870-ki török vasuti sorsjegyekre	
(36 huzásnál érvényesek)	4 ft.